

Тримата момци - Александър висок и сух, невероятно рус и бял сред двамата си тъмнокоси и тъмнокоси <sup>оки</sup> другари - весело се спуснаха по пътеката, която водеше към реката. Скоро те се смесиха с навалищата, които се трупаше по тесните улички. Хубостта на Иоана беше на очи и търновци, още преди да познаят княза, се взираха очаровани в стройния напет момък. После радостно смайване се разлигаше по лицата им и с оживени възклицания те заграждаха и приветствуваха младите хора. Те отвърщаха смутени и зачервени, след това <sup>забързваха</sup> ~~се забързваха~~ и изчезваха в тълпата.

- Ако чичо узнае, ще се сърди, - пошъпна Александър.

- Ах, все едно! Аз не се боя от неговите сърдци. - каза усмихнат Иоан и предложи да отидат към оръжейниците.

Минаха моста и завиха нагоре към подножието на Царевецката твърдина. Пазарната улица бе препълнена с хора. Всички дюкянчета гъмжеха от купувачи. Като познаха царските люде, всички се стъписаха и сториха място на князете. Глух шепот от възхищение се надигна и разля наоколо. Оръжейникът Недялко се затече към високите посетители, с дълбоки поклони ги въведе в дюкянчето си и започна да хвали стоката си. Показа им тежки стоманени щитове с медни украшения, копия със зелени върхове, бронзови рокове, посребрени юзди, малки двуостри секири... Иоан си избра един кръгъл железен шлем, Александър - копие, а Добромир - бодове за чизми. Технитарят ги проводи до улицата с високи славословия. След това те влязоха у майстор Драгомък. Дребничкият <sup>облечени в</sup> ~~куж~~ златар се разсипа да отваря сандъчета ~~с~~ скъпа кожа и да им показва всичките си съкровища. Князете избраха кръст от ковано сребро за майка си, бисерен пръстен за царица Целгуба и тънка златна верижка за малката си братовчедка Мария. Добромир дълго гледа едни гранатини обеци, но не посмя да ги вземе.

- За майка ти ли са? - попита Иоан, след това изведнъж ниско му пошъпна: - ако парите не ти достигат, с колко да ти